

РЕШЕНИЕ

№ 16820

гр. София, 01.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 01.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2288** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, във връзка чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. А. (И. А.), гражданин на Турция, чрез адвокат С. К., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], бизнес сграда „Престиж“, ет. 5 срещу отказ от 30.01.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на заместник-завеждащ консулската служба, при Консулска канцелария, при консулството на Република България в [населено място], Турция.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Инвокират се доводи за нарушение на чл. 6 и чл. 8 от ЕКПЧ и чл. 6 от АПК. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, но въпреки това визата е отказана. Посочва се, че И. А. има сключен трудов договор с български работодател „Кангару - транс“ ЕООД, което оправдава целта на планирания престой. Работодателят от своя страна е представил и изискуемите по Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) документи, които сочат ясно намерението на жалбоподателя да работи в страната. Проведена е успешна съгласувателна процедура с Агенцията по заетостта, която е валидирала сключения трудов договор, след като Дирекция „Миграция“ – МВР не е изразила отрицателно становище и не е прекратила съгласувателното производство. Твърди се, че в отказа липсва точно описание на фактическите предпоставки, дали възможност на административния орган да постанови оспорения акт. Не е посочено, каква е точно информацията, чиито анализ е довел до извода, че

чужденецът не е доказал целта и условията на заявеното пребиваване и какви неверни данни е декларирал. Тези обстоятелства лишават оспорващия да разбере, защо точно, поисканата виза му се отказва, за да може да организира пълноценно защитата си.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява. Пълномощниците му адвокат К. и адвокат Г. поддържат жалбата по аргументи, изложени в нея. Претендира се присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С писмо рег. № 536400-101693 от 11.11.2025 г. Дирекция „Миграция” – МВР е уведомила „Кангару - транс” ЕООД и Директора на Дирекция „К. отношения”, М., че за десет лица, граждани на Република Турция, между които и оспорващият И. А., има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта, за срок от три години. Лицата следва до 20 дни от получаване на това съобщение да подадат документи за издаване на виза тип „D“.

Със заявление, подадено на 17.11.2025 г. до Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, И. А., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението е представено единствено паспорт и лична карта на И. А., издаден от компетентните турски власти.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена е невярна информация с цел формално изпълнение на изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаване на виза и последващо пребиваване в Република България.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 315/04.11.2024 г. на Генералния консул на Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, с която М. Р., завеждащ консулската служба, първи секретар, консулско длъжностно лице при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото е прието писмо от 17.03.2026 г. (обособено като класифициран том), подписано от Заместник-председателя на Държавната агенция „Национална сигурност” (ДАНС), съдържащо информация във връзка с проведена съгласувателна процедура по подадено от И. А., гражданин на Република Турция, заявление за издаване на виза тип „D“. В писмото е изразено отрицателно становище за издаване на виза на И. А., гражданин на Република Турция.

Като доказателство по делото е приета и изпратена от Агенция по заетостта преписка, във връзка подадено от И. А. заявление за достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ.

Видно от писмено становище № СМ-22302 от 20.10.2025 г. на Изпълнителния директор на Агенцията по заетостта е изразено положително становище за достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа” на И. А., гражданин на Република Турция за

длъжността „Шофьор на товарен автомобил, (международни превози)”.

В преписката изпратена на съда от Агенцията по заетостта се съдържат следните документи: 1. Заявление от „Кангару - транс” ЕООД до Агенцията по заетостта, за достъп до пазара на труда на И. А., ведно с обосновка на заявлението и доказателства за публикувани обяви за заемане на длъжността „Шофьор на товарен автомобил, (международни превози)”;

2. Удостоверение за липса на съдебна регистрация на И. А., издадено от Национална Главна Прокуратура на Република Турция;

3. Декларация от И. Х. – български гражданин, с която същият предоставя адрес на пребиваване на И. А. в собствения му имот – [населено място], [улица], ап. 35,

4. Нечетлив документ (л. 49, вероятно копие на шофьорска книжка),

5. Документ с неразбираемо съдържание, именуван „молба за изгубен документ”,

6. Справка-декларация, изготвена от „Кангару - транс” ЕООД, за наетите в дружеството граждани на трети страни по трудов договор,

7. Трудов договор, сключен между И. А. и „Кангару - транс” ЕООД, съгласно който последният е назначен на длъжност „Шофьор на товарен автомобил, (международни превози)”. Договорът влиза в сила след издаване на единно разрешение за пребиваване и работа на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Работодателят се задължава да осигури жилищно настаняване на работника;

8. Лиценз за международен автомобилен превоз на товари за чужда сметка или срещу възнаграждение, издадено от Министерство на транспорта на Република България на „Кангару - транс” ЕООД.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен лично на И. А. на 30.01.2026 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 13.02.2026 г. (вх. № 5360), т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от М. Р., завеждащ консулската служба, първи секретар, консулско длъжностно лице при Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, който е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза, съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. Посочени са правните основания - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и са изложени кратки фактически основания – „представените документи и направените от апликанта изявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Предоставена е невярна

информация с цел формално изпълнение на изискванията на НУРИВОВР и ЗЧРБ, за получаване на виза и последващо пребиваване в Република България.“

В разглеждания казус е безспорно, че И. А. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Съгласно ал. 4 на посочената разпоредба (в приложимата редакция към момента на подаването на заявлението за издаване на виза), заявление за издаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи от работодателя или упълномощено от него лице или лично от чужденеца, когато има разрешение за продължително пребиваване, като заявлението се подписва и от работодателя. Когато чужденецът има разрешение за продължително пребиваване, срокът за подаване на заявлението е до два месеца преди изтичане на пребиваването му. При подаването на заявлението на заявителя се предоставя информация относно всички документи, необходими за получаване на разрешението, включително за произтичащите от него права и задължения за чужденеца.

В ал. 5 на чл. 24и от ЗЧРБ са посочени всички документи, които следва да бъдат подадени със заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".

Дирекция „Миграция“, извършва проверка на документите и в случай, че намери, че те са представени в пълнота и съдържанието им отговаря на изискванията за издаване на исканото разрешително, тя ги изпраща по електронен път на Агенцията по заетостта. Заявленията и приложените документи се изпращат по електронен път и на Държавна агенция "Национална сигурност", която в срок до 14 дни изпраща писмено становище по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" (чл. 24 и, ал. 11 от ЗЧРБ, в приложимата редакция).

Съгласно чл. 19, ал. 3 от Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, в случаите по чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, когато заявлението за виза е подадено на основание чл. 24и, 24к, 33к и 33п от Закона за чужденците в Република България, решението за издаване на виза се взема в срок от 20 календарни дни след съгласуване само с ДАНС.

Според чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда.

След приключване на съгласувателната процедура, когато заявлението по ал. 4 е подадено от работодателя или упълномощено от него лице, дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на работодателя съобщение в тридневен срок от постъпването на положителни становища по ал. 11 и 12, в което се посочва, че за чужденеца са налице основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Съобщението се изпраща и до дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи (чл. 24и, ал. 14 от ЗЧРБ).

В разглеждания казус Агенция по заетостта е изразила положително становище за достъп до пазара на труда с „Единно разрешение за пребиваване и работа“ на И. А., гражданин на

Република Турция за длъжността „Шофьор на товарен автомобил, (международни превози)”, а ДАНС е изразила отрицателно становище, видно от приетото по делото като доказателство становище.

Вярно е, в разглеждания казус, че формално са налице съответните законови основания за издаване на искания административен акт, но от друга страна следва становището на ДА „НС“, изготвено след анализ на множество фактори, като статус на работодателя, проучвания на лицата, предоставящи имоти, където е заявено, че ще се извършва пребиваването и информация, придобита чрез обмен с партньорски служби в Европейския съюз. Съгласно чл. 4, т. 14 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани със миграционни процеси.

Направеният от ДА „НС“ анализ е дал възможност на агенцията да изрази отрицателно становище, което е отразено в Националната визова информационна система, което от своя страна е послужило като основание на компетентния административен орган да постанови оспорения отказ за издаване на виза.

По време на проведеното по делото открито заседание, съдът изложи мотиви относно, даденото от ДА „НС“ отрицателно становище, посочвайки, че възраженията на агенцията се базират на различни обстоятелства, едно от които е, че след визуално сравнение на подписите на жалбоподателя, поставени в трудовия договор и тези в паспорта му има разлика. Това е дало основание на ДА „НС“ да приеме, че е налице използването на неистински частен документ – трудов договор, като основание за издаването на виза. Съдът не е кредитирал това становище, приемайки, че визуалното несходство между подписи, поставени в различни документи, неприложени в оригинал, не може да бъде основание за определянето на тези документи за неистински, т.е. да се счете, че представеният трудов договор е неистински.

В допълнение към изложените мотиви, съдът намира, че следва да посочи, че доводите на ДА „НС“, послужили за издаването на отрицателно становище, не са свързани със защитата на националната сигурност, каквато е основната функция на агенцията, а се базират на хипотези, предположения и несъществуващи обстоятелства.

Както беше посочено, становището на ДА „НС“ не е основано на конкретни безспорни факти, а по-скоро на предположения. Работодателят е представил документи пред компетентния държавен орган – Агенция по заетостта, която е оторизирана да прецени тяхната истинност, както надеждността на изявленията на работодателя, във връзка декларираната от него нужда от работна ръка. По отношение на трудовия договор, в условията на развитие на дигиталните технологии е общоизвестна и широко практикувана практиката, даден документ да бъде сканиран и изпращан по електронен път, на лицето, което следва да го подпише, независимо в коя точка на света се намира. След подписването му документът може да бъде върнат отново по електронен път и да служи като доказателство за изявлението на подписалото го лице.

От друга съдът, обсъждайки в съвкупност събраните доказателства не може да не се съгласи с мотивите, изложени в отказа, а именно, че в случая не са доказани надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване.

Независимо от факта, че Агенцията по заетостта е дала положително становище по отношение на заявения достъп до пазара на труда, това становище съставлява

изискуемо съгласие, според чл. 53 от АПК, на друг орган, различен от водещия производството орган, чиито акт се оспорва. Доколкото то е част от производството по издаване на крайния акт, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но подлежи на проверка за законосъобразност именно в съдебното производство поради липсата на друг ред за защита (вж. решение № 3921/14.04.2025 г. по адм. д. № 1750/2025 г. на ВАС и др.).

Безспорно е, че дружеството, при което И. А. е следвало да работи, е имало издаден лиценз за извършване на превоз на товари за чужда сметка и той е следвало да изпълнява длъжността „шофьор”. От друга, нито в представените пред Агенцията по заетостта документи, нито в преписката по подаденото заявление за издаване на виза, има данни за конкретно извършване на дейност по обществен превоз на товари от „Кангару - транс” ЕООД.

Налице е декларация за наети през последната година от дружеството лица, но в същата липсва указание на каква длъжност са били назначени те и дали са изпълнявали задължения като шофьори на тежкотоварни автомобили, във връзка с осъществяването на международно превози.

Няма и доказателства за това с какви транспортни средства „Кангару - транс” ЕООД извършва твърдените превозни дейности – със собствени или с наети. Не са представени и доказателства за наети транспортни бази, сервиси или работилници, където се извършва обслужване на тежкотоварните автомобили.

В обосновката, приложена към подадените документи пред Агенцията по заетостта, е посочено, че дружеството извършва дейност в Б., Х., Германия, Франция, Италия, Д., Ш. и Великобритания и разполага с 114 нови влекача М. и И., без да са представени каквито и да е доказателства, в подкрепа на тези твърдения. Не е посочено какъв транспорт се изпълнява, по чия поръчка, за чия сметка, колко често и т.н.

Най-важното обстоятелство, което поставя под съмнение целта и условията на планирания престой, според настоящия съдебен състав е, че по отношение на И. А., липсват представени доказателства, че същият отговаря на изискванията на Наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, т.е., че той може да работи като шофьор на тежкотоварен автомобил на територията на страната.

Съгласно чл. 87 от този подзаконов нормативен акт, водачът на автомобил за обществен превоз на товари отговаря на следните изисквания: 1. да притежава свидетелство за управление, валидно за съответната категория МПС; 2. да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата; и 3. да притежава валидна карта за квалификация на водача по смисъла на наредбата по чл. 76, ал. 5 от Закона за автомобилните превози.

В случая, дори няма представени доказателства, за това, че И. А. притежава валидно свидетелство за управление на тежкотоварен автомобил (съдържащият се на лист 49 от преписката, изпратена от Агенцията по заетостта е абсолютно нечетлив).

Не са представени и никакви други документи, предвидени в чл. 87 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г., които биха дали възможност на И. А. да бъде назначен на посочената в трудовия договор длъжност „Шофьор на товарен автомобил, (международни превози)” и да изпълнява задълженията си според нормативните изисквания.

Изложените обстоятелства дават основание на съда да направи извод, че в случая

наистина информацията, предоставена от жалбоподателя относно целта и условията на планирания престой е ненадеждна и неубедителна.

Според настоящият съдебен състав И. А. не доказва нито в хода на административното, нито на съдебното производство истинската цел, условията и намеренията за пребиваването си в страната, поради което следва да се приеме, че административният орган правилно е отказал издаване на виза тип „D“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Предвид на факта, че такива не са поискани своевременно, съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОХВЪРЛЯ жалбата на И. А. (I. А.), гражданин на Турция, чрез адвокат С. К., срещу отказ от 30.01.2026 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ на заместник-завеждащ консулската служба, при Консулска канцелария, при консулството на Република България в [населено място], Турция.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.